

Слід погодитися з думкою, яка має місце в існуючих публікаціях, що «Закон FCPA структурований таким чином, що його норми згруповані в окремі секції... залежно від суб'єкта злочину... положення, які застосовуються щодо емітентів цінних паперів на фондових ринках США, викладені у параграфах 78 т«Періодична та інша звітність»і 78 dd-1 «Практика у сфері міжнародної торгівлі, заборонена для емітентів». Норми Закону, що стосуються резидентів США, згуртовані у параграфі 78 dd-2 «Практика у сфері міжнародної торгівлі, заборонена для національних підприємств». Нарешті, положення про заборону корупційних діянь та відповідальність за них для інших суб'єктів злочину, які не є ані емітентами, ані резидентами США, містяться у параграфі 78 dd-3 «Практика у сфері міжнародної торгівлі, заборонена для фізичних і юридичних осіб, які не є емітентами або національними підприємствами» [3, с. 215].

Зазначені положення Закону США про корупцію за кордоном 1977 р. мають екстериторіальну дію, оскільки під його дію підпадають не тільки компанії, зареєстровані на території США, але й іноземні компанії, акції яких зареєстровані на американських біржах. Закон застосовується, як ми вже зазначали вище, не тільки у відношенні юридичних осіб, але й фізичних осіб, зокрема, співробітників компанії, а також агентів, які представляють інтереси компанії. Необхідно відзначити, що вказаний перелік не може бути повним, оскільки істотні ризики виникають при відносинах, наприклад, з третіми особами, зокрема, в умовах субпідрядних відносин тощо. Такі положення мали б важливе значення для вітчизняного законодавця.

Список використаних джерел

1. The Foreign Corrupt Practices Act of 1977 (15 U.S.C. §78dd-1, etseq.). URL: <http://www.justice.gov/criminal/fraud/fcpa/docs/fcpa-nranian.pdf>.

2. Кремянская Е.А. FCPA – Закон США о коррупции за рубежом. Особенности и применение. Complianceblog.ru. Все о compliance – управлении рисками в современной компании. URL: <http://www.complianceblog.ru/?p=63>.

3. Кримінологія. Підручник. Практикум / В.С.Ковальський, О.М. Костенко, Г.С. Семаков[та ін]. Київ: Юрінком Інтер, 2017. 344.

Хоменко Володимир Петрович,
кандидат юридичних наук

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ ПІД ЧАС ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЙНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ

В умовах реформування економіки України найбільш проблемною в криміногенному аспекті є ситуація, наявна у фіскальній сфері, у якій останніми роками збільшилася кількість корупційних правопорушних діянь, що призводять до ненадходження до бюджету країни значних коштів та їх привласнення правопорушниками.

Поняття економічної безпеки української держави після проголошення державної незалежності набуло надзвичайно важливого значення. Гарантування економічної цілісності відтворювального комплексу країни, його ефективності є необхідною відповіддю на принципи виклики часу. Саме економічна безпека – кардинально значуща складова державної безпеки. Чітке розуміння поняття економічної безпеки, її параметрів та пріоритетних цілей обов'язкове для вироблення тих практичних заходів, яких доцільно вжити з метою гарантування життєвих пріоритетів державного, національного розвитку [1]

Забезпечення економічної безпеки є однією із найважливіших функцій держави, це – гарантія незалежності країни й обов'язкова умова стабільності та ефективної життєдіяльності суспільства. Економічна безпека входить до системи національної безпеки разом із такими ключовими її додатками, як забезпечення надійної обороноздатності країни, підтримка соціального миру в суспільстві, захист від екологічних нещасть тощо. Держава є основним суб'єктом забезпечення безпеки та реалізує свої функції у цій сфері через органи законодавчої, виконавчої та судової влади. Для створення і підтримання необхідного рівня захищеності об'єктів безпеки в державі розробляється система правових норм, що регулюють відносини у сфері безпеки, визначаються основні напрями діяльності органів державної влади й управління у даній галузі, формуються або перетворюються органи забезпечення безпеки й механізми контролю і нагляду за їх діяльністю.

Фінансову безпеку держави забезпечують:

- стан економіки та інститутів влади, при якому забезпечується гарантоване надходження податкових платежів до бюджету, захист національних інтересів, соціальна спрямованість податкової політики, достатній оборонний потенціал навіть за несприятливих умов розвитку внутрішніх і зовнішніх процесів [2];

- становище податкової сфери держави, для якого характерним є захищеність інтересів суб'єктів податкових відносин, стійкість та економічна незалежність податкової системи, що виявляється у стабільності податкового законодавства, здатність податкової системи до розвитку й удосконалення, спроможність своєчасного виявлення потенційних загроз у сфері оподаткування та запобігання їм, здатність системи оподаткування повною мірою реалізовувати усі функції податків як фіскальної, так і регулюючої і соціальної, з метою максимального узгодження інтересів держави та платників податків [3];

- процес регулювання податкової системи шляхом створення умов справедливого оподаткування суб'єктів суспільного відтворення та декларування цих умов у законодавчих актах [4];

- стан податкової системи, який дозволяє гармонізувати процеси оподаткування та сплати податків за умови ефективного податкового менеджменту ризиками та загрозами, які можуть

виникати в економіці, зі сторони виконавчих органів для того, щоб задовольнити інтереси економічних суб'єктів господарювання [5];

– частина фінансової безпеки держави, яка визначається наявністю сформованої податкової системи, оптимальним рівнем оподаткування, що забезпечує достатнє наповнення за рахунок податкових надходжень дохідної частини бюджету для виконання державою своїх функцій, а також забезпечує розвиток реального сектору економіки та соціальний захист населення [6];

– стан податкової системи, який характеризується стійкістю і стабільністю всіх її елементів, що передбачає спроможність захищати економічні інтереси держави і протистояти зовнішнім і внутрішнім загрозам, можливість реалізації і розвитку податкового потенціалу країни, ефективне використання конкурентних переваг податкової системи в умовах глобалізації [7].

Таким чином, фінансова безпека – це стан фінансової системи держави, який характеризується стійкістю і стабільністю всіх її елементів, що передбачає гарантоване надходження податкових платежів до бюджету, стійкість і незалежність податкової системи, її здатність до розвитку й удосконалення, спроможність до своєчасного виявлення і запобігання потенційних загроз та здатність системи реалізовувати фіскальну функцію з метою максимального узгодження.

Список використаних джерел

1. Матвійчук І. О. Інституціоналізація управління економічною безпекою держави. *Вісник Академії митної служби України*. Сер.: Економіка. 2012. № 2. С. 131–141.

2. Тихонов Д. Н. Основы налоговой безопасности. М.: Аналитика-Пресс, 2002. 224 с.

3. Цимбалюк І. О. Податкова безпека в системі фінансової безпеки держави. *Стратегічне управління національним економічним розвитком*: монографія / за заг. ред. О. В. Кендюхова: у 2 т. Донецьк: ДВНЗ «ДонНТ», 2013. Т. 2. 392 с.

4. Виклюк М. І. Податкова безпека: дуалістичність економічної природи трактування змісту основних характеристик інноваційна економіка. *Всеукраїнський науковий виробничий журнал*. 2013. № 5. С. 242–246.

5. Голіков С. С. Сутність податкової безпеки. *Економіка та держава*. 2015. № 9. С. 129–132.

6. Іщенко В. В. Податкова складова фінансової безпеки держави. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2012. № 37. С. 35–40.

7. Петренко Л. М. Податкова безпека як складова фінансової безпеки держави. *Моделювання та інформаційні системи в економіці*: зб. наук. пр. 2012. Вип. 86. С. 89–98.